
Dar de unde apăruse Piper?

— Dintr-o țeavă, bineînțeles, își amintește deseori Fil. Totul s-a petrecut în săptămâna absolvirii, când zilele erau foarte strălucitoare, povestește el. Ne bucuram că se terminase instructajul și că în curând o să fim împărțiți pe tagme. Încă nu știam ce mă așteaptă, deși instructoarea de modelaj mă dădea mereu exemplu. Aveam calificative acceptabile la toate disciplinele, doar la năzărire, cum ziceam, nu reușisem să trec nici măcar un test. O dădeam înainte cu niște picioare de gigant și cu un strănut care-ți sparge auzul, până când Profesorul Vises începea să strige. „Stop! Mă scoți din minți! N-am auzit în viața mea prostii mai grozave!“ Mă simțeam mizerabil, nu înțelegeam ce se așezase strâmb în capul meu. Eram o ciudățenie, clar, ceva de tot râsul. Mi se dusesse vestea și printre cei din anii mai mici, așa că nu mă miram prea tare că mă priveau uneori pe furiș sușotind vrute și nevrute. De când Profesorul Vises hotărâse că sunt complet lipsit de talent, „aproape cu handicap“, ca să folosesc cuvintele rostite chiar de el, oricum o curiozitate, din punctul său de vedere, nu mai aveam nicio așteptare.

De când mă știu, mai precis de când m-am mișcat pentru prima oară prin aerul încins al Ferboniei, m-au atras doar năzărelile. Aș fi stat să le ascult la nesfârșit pe cele spuse în piață nu numai de către cei pricepuți, care participau la Campionat, ci și de mititeii abia apăruiți care puteau să povestească despre concursuri fabuloase și despre locuri alcătuite cu totul altfel decât Ferbonia. Lucrul acesta nu s-a schimbat nici până azi: după ce-mi termin treaba de fiecare zi, mă îndrept către piață. Tot ceea ce aud acolo îmi umple, de fapt, viața. Ca și Piper, desigur, că doar despre el și țeava aceea buclucașă începusem să vă zic!

Deci, cum povesteam, depășisem deja evaluările finale, dar, aflându-mă printre cei mediocri, n-aveam mari speranțe. Să ajung vreodată la Campionat și să mai trec și de cele trei etape în urma cărora să fiu desemnat Profesor nu mai putea fi vorba. Probabil că o să mă găsesc pe lista viguroșilor, mi-am spus, convins că o să mă descurc chiar dacă nu era cea mai prestigioasă tagmă. Fusesem destul de rapid la lustruirea de dimineață – întotdeauna noi, în-vățăceii, ne luptam cu zgura și cu urmele fumului rămase de cu

noapte –, așa că deja mă imaginam cocoțat prin cine știe ce sector de sus unde să am în grijă un grup mai răsărit de locuințe, cu micile lor spații circulare de la intrare și cu potecile destul de fierbinți ca să pară minunate la atingere.

Dar poate o să nimeresc printre... rezistenți! E drept că nu era chiar o tagmă de lepădat. Dacă ar fi fost să aleg ceva după năzăreli, fără îndoială că pe aceasta aș fi ales-o. De acolo, de sus, aproape din cerul Ferboniei, totul se vedea altfel, cumva înălțător. N-aveam să uit niciodată cum escaladam în zilele de antrenament pereții abrupti, deseori verticali, folosindu-ne de tot felul de frânghii, până sub boltă. Straturile de cenușă erau mai dense sus și mai greu de curățat. Rezistenții însă le dădeau zi de zi de capăt, luptându-se cu minerale apărute din senin sau răzuind depuneri cu forme misterioase. Mie însă altceva mi-a rămas întipărit în suflet: imaginea Ferboniei văzută de sus. Locuințele sticleau, pe margini, ca niște bile de lumină, iar valea din centru, mărginită de stânci fosforescente, era împodobită de mulțimi vesele.

— Eu aș vrea să fiu pirpiriu! zise Ișa, tocmai când mă gândeam la toate astea. Probabil că intrasem într-un fel de năzăreală cu ochii deschiși, din aceea inutilă și respingătoare, vorba Profesorilor. Nici nu-mi dădusem seama că ne aliniaserăm deja în curte ca să ni se comunice, în sfârșit, numirea.

În jurul lui Ișa se strânseseră câțiva din cei frunțași, care puteau aspira la tagmele pe care și le doreau.

— Da, aș vrea să fiu pirpiriu, continuă Ișa... Adică artist, nu? Ce plăcere mai mare decât să faci giumbușlucuri în piață ca să-i distrezi pe alții?

— Mie mi-ar plăcea să ajung printre rezistenți. O să se vadă de la mare distanță costumul pe care o să-l port, zise Tina, o fată mereu preocupată de modă. Doar că o să am nevoie de condiție fizică, nu glumă, acolo, sus, nu e chiar simplu.

Pe Luvia nu o cunoșteam prea bine, nu făcuserăm niciodată pregătirea împreună, iar în pauze prefera să se retragă într-o zonă marginală unde rămânea, cel mai adesea, pe gânduri. Nu știu să ne fi jucat vreodată de-a bilele sau de-a fierbințele. Dacă mi-ar fi cerut ceva să o descriu, n-aș fi putut spune nimic despre ea. Poate doar că era mai retrasă decât alții sau ceva mai serioasă. La evaluări, după cum arătau listele, obținuse punctaje mult peste ale mele.

Directorul își făcu apariția, fluturând bine dispus teancul de numiri.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, începu el, dar trebuia să am acceptul tuturor responsabililor de sectoare. Acum însă, dragii mei învățăcei, totul e clar. Ați împlinit zece ani și, începând de azi, veți primi cu toții o locuință. Vă va lipsi instituția aceasta, poate vă vor lipsi și unii Profesori... Nouă, după ce-am petrecut atâta timp împreună, ne veți lipsi cu siguranță!...

Un strigăt puternic acoperi deodată discursul Directorului.

— Sărim în aer! Explozieeee! Ajutooor!

M-am întors destul cât să văd groaza întipărită pe chipul Luviei.

— Plecați imediat! Adăpostiți-vă! țipa ea.

Elevii, speriați, se buluciră către ieșire. Fuseseră instruiți în numeroase rânduri ce aveau de făcut. Câțiva Profesori o apucară pe potecile laterale, ca să se oprească abia la adăpostul de explozii. Eu însă am rămas blocat, fără să pot schița în primele secunde

nicio mișcare. Apoi, luând valul în piept, mi-am croit drum spre Luvia. Îi simțeam spaima, dar și hotărârea. Avea să împiedice cu orice preț explozia. Știam asta și o fixam ca să poată înțelege că e cazul să se bazeze pe mine. Țeava apăruse deodată, crescând cu viteză spre Sectorul 12. Chiar lângă temelia școlii își umflase burta în care se amestecau gazele. Dacă n-ar fi început să bolborosească pe neașteptate, n-ar fi observat-o nici Luvia.

— Trebuie să o oprim în secunda asta! țipă Luvia, de parcă n-am fi rămas doar noi doi pe platou. Fac eu incizia, chiar aici, și tu arunci bila.

— Stai!... Nu auzi? Sună diferit! am spus, tăindu-i calea.

M-am lipit apoi de tulpină, ca să-i pot aprecia cât mai corect grosimea. Și, pe loc, am rotunjit una din celebrele mele bile.

— Lasă-mă pe mine! i-am zis fetei, împingând-o în lături. N-ăș vrea să ți se întâmple ceva...

— Vreau să te ajut, Fil! Dacă scapă gazul?

Bolboroselile, tot mai puternice, nu conteneau. Capătul țevii continua să se întindă pe zidul abrupt, ca o liană. Trebuia să o oprim cât mai repede, dacă voiam să împiedicăm tragedia.

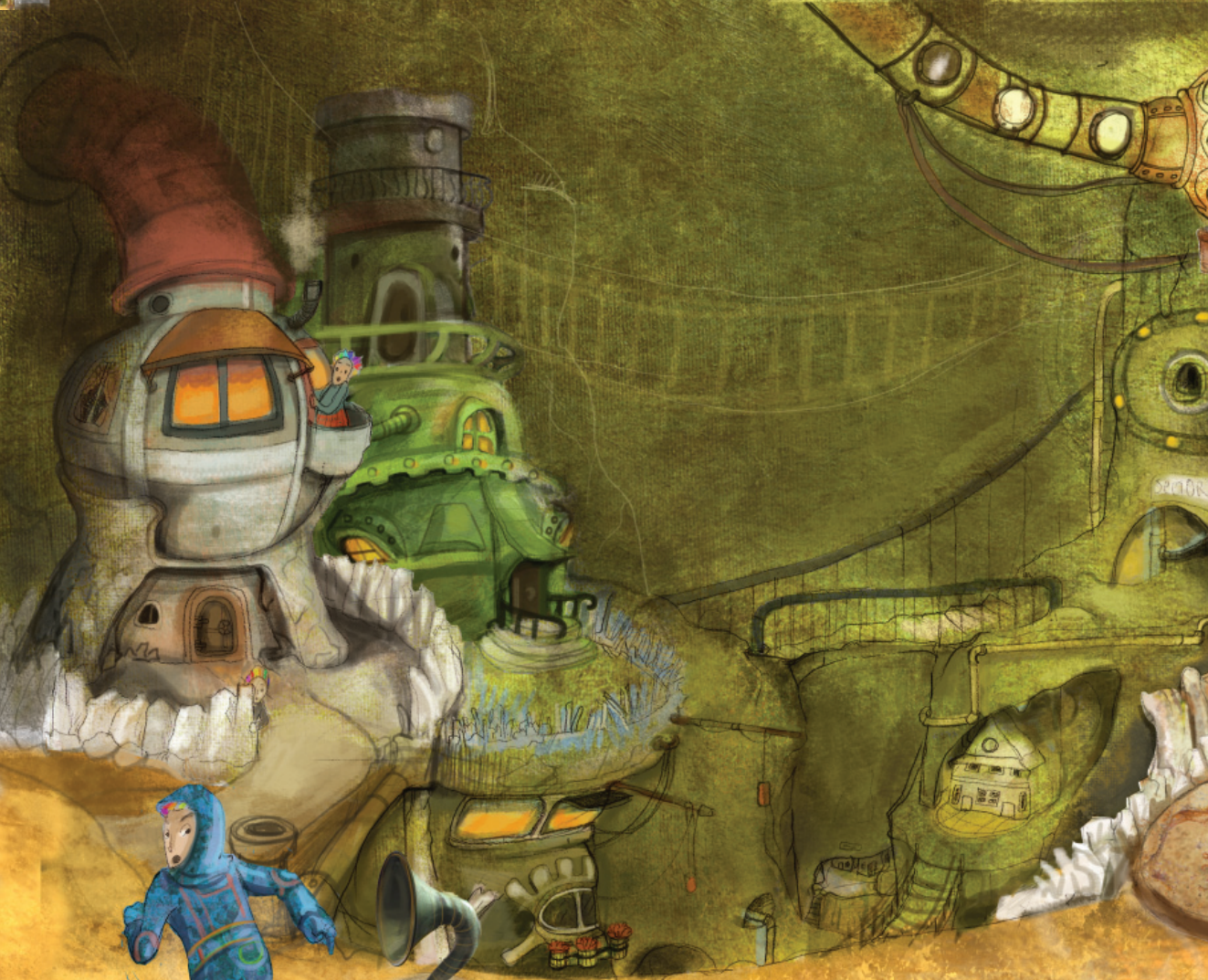
— Bine, atunci fă tu tăietura, i-am zis Luviei. Însă aici, la un metru de umflătură!

Fata mă privi uluită. Cea mai mică greșeală ne putea distruge, iar eu îi ceream să încalce principiul doi de pe tabla unu: „Se va acționa mereu deasupra zonelor active, și nu dedesubt!”

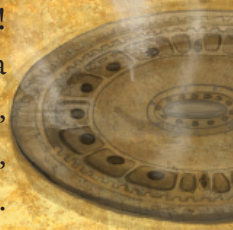
— Ai încredere! am adăugat. Acum!

— Dar... Bine... Am putea sări în aer!

— Grăbește-te! Bila e gata!

Și Luvia, tremurând, făcu incizia.
Într-o fracțiune de secundă am introdus
amestecul meu perfect. Acesta își urmă traiectoria
și, după câteva clipe, bubui înfundat. Țeava suspină
și ne căzu apoi la picioare. Ura, reușisem și de data asta!
Nimerisem inima dihaniei, o dădusem gata. Umflătura
se mai zbatu de câteva ori și, când ultimul şuierat se topi,
se deschise lin. Din ea se desprinsе un ghem albăstriu,
cu țepi puțin dezvoltați.

— Hâr! făcu acesta venind spre mine. Hâr! Hâââr!

L-am privit mai întâi mut de uimire. În toată Ferbonia nu știam să existe ființă ca el. Se zvonea că Profesorul Vises și unul dintre rezistenți, Asproc, ar avea animale de casă. Dar oricum nu le văzuse nimeni vreodată. Pe când Piper – fiindcă așa aveam să-l numesc –, deja mi se întinsese peste vestonul de absolvent.

Din ziua aceea am rămas prieten cu Luvia și nu m-am mai despărțit niciodată de micul Piper. Că era o făptură neobișnuită, atentă la tot ce i se spunea, că ghicea dinainte temerile sau bucuriile, că putea lua forme hazoase sau, foarte rar, triste, asta aveam să descopăr cu timpul.

Atunci însă toți elevii s-au regrupat în curte și Profesorii au discutat în cerc restrâns situația mea și a Luviei. Nu urmaserăm învățătura și era grav!... Totuși, acționaserăm exact așa cum trebuia! Uite, apăruse o ființă neobișnuită! Dar dacă era periculoasă? În orice caz, hotărâseră ei până la urmă, trebuia modificat principiul doi de pe tabla unu: „Se va acționa mereu deasupra zonelor active și doar în cazuri excepționale dedesubtul lor!“

Cum Luvia și cu mine ajunseserăm eroii zilei, am primit cei dintâi numirea. Instalatori! Și încă unii cu un viitor strălucit în față. Directorul nu se îndoia de asta.

De atunci stăpânesc Sectorul 5. Luvia, la doar cincisprezece metri de mine, se ocupă de Sectorul 3. Și se bucură de fiecare dată când dă ochii cu Piper.